

I./2024

POROČILA IZ SVETA

Izdala za uporabo pri bogoslužju: KAC v RS
Njogoševa cesta 15, 1000 Ljubljana

6. januar

DOBER ZAČETEK

Simon, Indija

Simon je rad tekel v severni Indiji, kjer je živel. Še posebej je občudoval Usaina Bolta, jamajškega šprinterja, ki slovi kot najhitrejši človek na svetu. Nikoli ni pozabil izjave, ki jo je nekoč podal Usain na televiziji. Rekel je: »Štiri leta sem se pripravljaj za 9-sekundni tek.«

Simona je prevzelo dejstvo, da je bil atlet pripravljen štiri leta trenirati za nekajsekundni tek. Dojel je, da je trening izrednega pomena za tekače. Tudi Simonovi starši so spoznali, da je trening izrednega pomena. Razmišljala sta o dobrem treningu za Simona, ko se je pripravljaj na šolo v domačem mestu Anniju.

Oče je hotel, da bi Simon obiskoval adventistično šolo, zato je iskal priporočilo, da bi se lahko odločil, katera je najprimernejša za njegovega sina.

"Simon je star pet let," je rekel svojemu bratu. "Kaj misliš, kam naj ga pošljem v šolo?"

"Vpiši ga v našo šolo," je odgovoril brat. "Bližje je domu kakor druge šole."

Ta določena šola je bila samo 10 minut oddaljena od Simonovega doma. Tako so ga vpisali na krajevno adventistično šolo, kjer je začel hoditi v vrtec. Prvi dan ni bil prepričan, ali sploh hoče iti tja. Jokal je, ko ga je mama pospremila v vrtec. Bil je zelo prestrašen, ker v prostoru ni videl matere.

Solze so se hitro posušile med jutranjim bogoslužjem. Vzgojiteljice so jih učile pesmi o Jezusu. Potem je ravnateljica prebrala svetopisemsko zgodbo. Simonu so bile pesmi in zgodbe všeč. Zelo kmalu se je spoprijateljil z drugimi dečki in deklicami. Rad se je pogovarjal z njimi, se učil in igral.

Minilo je leto in Simon je začel hoditi v prvi razred. Potem je končal drugi, tretji in četrti razred. Med poukom se je učil, kako biti iskren, prijazen in ljubezniv kakor Jezus iz Svetega pisma.

Učil se je tudi teči. Nekoč je učitelj rekel učencem: "Tecite, saj je to dobro za vaše zdravje!" Tako se je Simon odločil, da bo vsak dan tekel. Namesto da bi v šolo hodil, je tekel. Včasih je tekmoval s svojimi prijatelji, kdo bo prišel prej do šole. Kdaj pa kdaj se je zgodilo, da je pozno odšel od doma in je moral teči, da ne bi zamudil pouka.

Po šoli je šel v park v bližini svojega doma in tekel s prijatelji. Tekli so od 5 do 10 minut, se spočili in nato ponovno tekli. Vsega skupaj so tekli 30 minut.

Ko je Simon prvič začel teči, je bilo naporno in se je pregrel. Toda čez nekaj časa je postalo lažje. Po nekaj mesecih vsakodnevnega teka se je komajda spotil. Po teku se je počutil zelo dobro. Njegovo razpoloženje se je izboljšalo in lažje je delal domačo nalogo. Naučil se je pomembnega načela o telesni vadbi. Ellen White pravi: "Vaše mišice so bile ustvarjene, da jih uporabljate." Če bi redno telovadili, pravi, "bi bil vaš um bolj uravnovešen, vaše misli bi bile čistejše in plemenitejše, vaš spanec pa bi bil bolj naraven in zdrav. ... Vaše misli o sveti resnici bi bile jasnejše, vaše moralne moči pa živahnejše" (Testimonies for the Church, zv. 3, str. 235).

Preden se je Simon zavedel, je končal osmi razred.

Danes je Simon 21-letni študent in pravi, da je bila šola dober začetek njegovega življenja. Naučil se je teči. Spoznal je Jezusa in se dobro izobrazil.

"Na tej šoli mi je Bog pomagal, da sem postal človek z moralo in dostojanstvom," pravi.

Del daru trinajste sobote bo namenjen gradnji nove šolske stavbe za 450 otrok, ki obiskujejo adventistično šolo v Anniju v Indiji. Otroci so zdaj nameščeni v stari stavbi, ki jo je postavil nemški misijonar ob ustanovitvi šole leta 1976. Hvala, ker 30. marca načrtujete radodaren dar!

13. januar

NEPRIČAKOVANA IZOBRAZBA

Abhishek, Indija

Abhishek je imel 3 leta, ko so starši zanj pričeli iskati šolo v srednji Indiji.

Oče je prijatelje povprašal o priporočilu za dobro šolo, ki ne bi bila predraga. Mama je vprašala sosede, ali imajo kakšen predlog, kam bi Abhishek lahko hodil v šolo. Starša sta bila revna, vendar odločena, da bosta sinu omogočila dobro izobraževanje.

Nekdo je predlagal adventistično šolo v bližini njihovega doma. Oče in mama nista čakala. Naslednji dan sta šla iskat to šolo. Bila je sobota in pričakovala sta, da bo odprta.

"Ali naju lahko, prosim, peljete do ravnatelja?" je prosil oče varnostnika na vhodu. Varnostnik ju je vodil do cerkve, ki je stala na šolskem zemljišču.

Oče in mama sta bila presenečena, ko sta videla ljudi moliti v cerkvi. Spoznala sta, da je šola zaprta, vendar nista želela oditi. Šla sta v cerkev, sedla in čakala. Tam je potekalo sobotno bogoslužje. V Indiji obstaja veliko jezikov. Cerkveno bogoslužje je bilo v njunem maternem jeziku, zato sta lahko vse razumela. Kmalu je nastopil čas za pridigo. Pastor je vstal in začel govoriti o sobotnem dnevu.

Oče in mama sta bila presenečena. Bila sta kristjana, a še nikoli nista slišala, da Sveto pismo uči, da je sedmi dan tedna sobota. Nenadoma sta dojela, zakaj je šola v soboto zaprta. Držali so se svetopisemskega nauka o počitku na sedmi dan. Oba sta želela izvedeti več. Po bogoslužju sta prosila pastolja, naj ju pouči o tem, kaj pravi Sveto pismo o soboti. Pastor ju je povabil na svetopisemsko proučevanje.

Ko sta z njim proučevala Sveto pismo, je Abhishek pričel obiskovati vrtec. Tudi on je v vrtcu spoznaval Sveto pismo. Vsak dan so mu učitelji pripovedovali svetopisemske zgodbe. Abhishek je še posebej vzljubil zgodbo o Davidu in Goljatu. Všeč mu je bilo, kako je deček porazil velikana z enim samim kamnom, ker se je bojeval v Božjem imenu. David je rekel: "Ti prihajaš k meni z mečem, s sulico in s kopjem. Jaz pa prihajam k tebi v imenu Gospoda nad vojskami, Boga Izraelovih bojnih vrst, ki si jih zasramoval" (1 Sam 17,45).

Kljub svoji mladosti se je Abhishek odločil, da želi vedno hoditi v imenu Gospoda nad vojskami. Vedel je, da ga bo Bog okrepil in mu dal zmago nad vsakim velikanom v njegovem življenju.

Ko so se Abhishek in njegovi starši učili iz Svetega pisma, se je življenje v njihovem domu začelo spreminjati. Družina je začela posvečevati soboto. Nato sta oče in mati izročila svoje srce Jezusu.

Ko je Abhishek odraščal, je začel sodelovati pri cerkvenih dejavnostih. Bil je kakor prerok Samuel – kot otrok, ki je z veseljem za cerkev naredil vse, kar mu je bilo naročeno. Pomagal je diakonom pri njihovem delu, delil pesmarice in skrbel za delovanje mikrofонов.

Danes je družina utrjena v veri in raste v Gospodu. Abhishek je star 19 let in je študent. "Želim oznanjevati Jezusov evangelij in ljudem povedati, da bo Jezus kmalu prišel," pravi.

Del daru trinajste sobote bo pomagal zgraditi srednjo šolo v Abhishekovem mestu Aurangabadu v Indiji. Hvala, ker načrtujete radodaren dar!

20. januar

SOBOTNI NOGOMET

Cleaning, Indija

Cleaning je živel za nogomet. Igral ga je, kadar koli je imel po šoli prosti čas v svojem mestu v severovzhodni Indiji. Ko se je preselil v drugo mesto, da bi se pripravil na državne izpite, je spoznal še druge najstnike, ki so igrali nogomet in se jim pridružil ob sobotah.

Toda ko je Cleaning ob sobotah igral nogomet, je bil presenečen, ko je slišal ljudi, ki so peli hvalnice in molili k Bogu na drugi strani nogometnega igrišča. Igrišče se je nahajalo ob kampusu šole in Cerkve adventistov sedmega dne.

Cleaning je bil vzgojen v krščanski družini. Vse življenje je obiskoval krščanske šole. Vendar še nikoli ni slišal, da bi kristjani imeli bogoslužje ob sobotah. Ko je po igrišču bral žogo, se je spraševal: "Zakaj ti ljudje posvečujejo soboto in ne nedelje? Kdo so ti ljudje?"

Cleaning je opravil državne izpite in končal 10. razred. Želel se je vpisati v 11. razred na šoli v mestu, kjer se je pripravljala na državne izpite, a so ga zavrnil. Razočaran je za nasvet prosil dva prijatelja. Oba fanta sta se vpisala v adventistično šolo ob nogometnem igrišču, zato sta ga spodbudila, naj se jima pridruži.

Cleaning se je prijavil in bil sprejet. To ga je zelo osrečilo.

Ko so minevali meseci, je spoznal, zakaj so ljudje ob sobotah, ko je on igral nogomet, peli hvalnice in molili k Bogu. V šoli je v Prvi Mojzesovi knjigi 2 prebral, da je Bog ob koncu tedna stvarjenja določil sedmi dan v tednu, soboto, za sveti dan. V Drugi Mojzesovi knjigi 20 je prebral, da je Bog v desetih zapovedih svoje ljudstvo opomnil na pomen spoštovanja sobote. Spoznal je, da je tudi Jezus med svojim življenjem na zemlji zvesto spoštoval soboto in ni nikoli spremenil dneva čaščenja.

Cleaning je staršem povedal, da se želi pridružiti adventistični cerkvi. Njegovi starši pa so nasprotovali tej zamisli. Ker jih ni želel razočarati, je nerad sklenil, da se ne bo krstil.

V Cleaningovem rojstnem mestu ni bilo adventistične cerkve, zato je med počitnicami pogrešal sobotno bogoslužje. S starši in z desetimi sorojenci se je želel pogovarjati o tem, česa se je v šoli naučil o sobotnem bogoslužju, vendar mu niso hoteli prisluhniti.

"Dobro je, da si učenec adventistične šole," je rekla njegova mama, "vendar ti ni treba postati adventist." Oče je zvenel bolj preteče: "Če se boš odločil postati adventist, ne boš več del te družine. Odrekli se ti bomo."

Po končanem 12. razredu adventistične šole se je Cleaning vpisal na nekrščansko univerzo v istem mestu. Vendar se je počutil neprijetno. Čutil je, da ne spada tja. Želel je študirati na krščanski šoli.

Med igranjem nogometa je Cleaning nekega dne od adventističnega soigralca slišal za organizacijo adventističnih študentskih misijonarjev, imenovano *Misijonsko gibanje 1000*. Cleaningu je bila vseč zamisel, da bi postal študent misijonar, zato je poiskal voditelje organizacije.

Kmalu se je pridružil adventistični cerkvi in osem mesecev preživel kot študent misijonar, pri čemer je poučeval otroke četrtega razreda. Staršem ni bilo vseč, da je postal adventist. Ker ni več živel doma, nista imela veliko možnosti, da bi ga kaznovala.

Medtem je v Cleaningovem srcu rasla želja, da bi postal pastor, zato se je vpisal na adventistično univerzo Spicer. Danes je študent drugega letnika teologije in upa, da bo z nogometom dosegel srca mladih.

"Moj cilj je postati pastor in z nogometom doseči mlade v skupnosti," pravi. "Rad bi odprl nogometno akademijo in služil mladim. Kot veste, veliko mladih obožuje nogomet. S tem športom želim doseči mlade in jih pripeljati k Jezusu Kristusu."

Povedal je, da mu je razumevanje in upoštevanje Svetega pisma prineslo svobodo. Želi si, da bi tudi njegova družina uživala enako svobodo.

"Močno verjamem v besede apostola Janeza v Jn 8,32: 'In spoznali boste resnico in resnica vas bo osvobodila,'" pravi. "Prosim, molite zame, medtem ko se pripravljam, da postanem služabnik evangelija."

To četrtoletje bo dar trinajste sobote namenjen gradnji ali obnovi adventističnih šol v Indiji, kakršna je ta, kjer je Cleaning prvič slišal za soboto. Hvala, ker načrtujete radodaren dar!

27. januar

KURJA POLT OB EVANGELIJU

Shakuntala in Joy, Indija

Ko je v pisarno vodje oglaševalske agencije priplavala čudovita zborovska glasba, je začutila kurjo polt. To ni bilo prvič, da je slišala glasbo med delom v oglaševalski agenciji v Bengaluru v Indiji. Prav tako ni bilo prvič, da je zaradi glasbe na rokah začutila kurjo polt. Toda tokrat ni mogla sedeti pri miru.

Shakuntala je odšla do okna svoje pisarne v drugem nadstropju, da bi videla, kaj se dogaja. Videla je ljudi, ki so prihajali in odhajali iz stavbe na nasprotni strani ulice. Zanimalo jo je, kaj se dogaja v stavbi.

Pogledala je svoje roke in se spraševala, zakaj ima kurjo polt. Preplavila jo je močna želja, da bi šla do stavbe in na lastne oči opazovala dogajanje. Zelo počasi se je odpravila iz pisarne na drugo stran ulice. Malce ji je bilo neprijetno, ko je stopila v stavbo, saj ni nikogar poznala. Zelo počasi je stopala proti vhodu.

"Ali smem vstopiti in prisluhniti vaši glasbi?" je vprašala nekoga, ki je stal blizu vhoda.

"Vstopite in sedite," je prijazno odvrnil moški.

Shakuntala je sedla in prisluhnila. Zbor ni več pel ob spremljavi orgel. Zdaj je moški pel brez spremljave. Ko je odpel, je Shakuntala pogumno stopila do njega.

"Kje so orgle?" je vprašala. "Kje so pesmi, ob katerih se mi naježi koža?"

Moški je bil presenečen. Shakuntala je pojasnila, da je nekaj zadnjih tednov v svoji pisarni vsako soboto slišala glasbo. Glasbo je slišala samo ob sobotah.

Shakuntala se je še dve soboti vračala v cerkev, da bi prisluhnila glasbi. Medtem ko je zbor pel, je spremljala besedilo v pesmarici, ki jo je našla na sedežu. Našla je naslov dveh pesmi, ob katerih se ji je naježila koža. To sta bili hvalnici *Star hrapav križ* in *Miruj, moja duša*.

Tretjo soboto ni samo prisluhnila glasbi, temveč je ostala, da bi slišala pridigo o Jezusu. Doma je razmišljala: "Všeč mi je, kar sem v tej cerkvi slišala o Jezusu. Če mi je to všeč, čemu imam doma slike drugih bogov?"

Snela je vse slike in jih dala proč. Ob sobotah je še naprej hodila v cerkev. Med prepevanjem je imela kurjo polt. Čez čas ji je pastor predlagal naj povabi še svojo družino.

"Ne skrbite," je odgovorila, "saj bodo prišli."

In res so prišli. Njen sin Joy je bil prvi in potem so zanimanje pokazali tudi vnuki. Tudi njena gospodinjska pomočnica je pričela hoditi v cerkev. Po svetopisemskem proučevanju je družina svoje življenje izročila Jezusu. Shakuntala je postala dejavna vernica in eden njenih vnukov služi kot pastor mladih. Danes je Shakuntala stara 84 let in se je upokojila. Še vedno je hvaležna za glasbo, ki jo je prvič slišala leta 2005. Pripeljala jo je k Jezusu.

"Še vedno se mi naježi koža, ko slišim peti zbor," pove.

Del daru trinajste sobote bo pomagal postaviti novo angleško cerkev za Shakuntalino občestvo v Bengaluru v Indiji. Hvala za radodaren dar, ki bo čudovito cerkveno glasbo približal še veliko ljudem v Bengaluru.

3. februar

PREOBLIKOVALCA DOMOV

Twinkle in Milind, Indija

Ali je lahko notranji oblikovalec priča za nebesa?

Zakonca iz Indije sta tako močno čutila, da sta poklicana oznanjevati Jezusa s poklicem notranjega oblikovanja, da sta se odrekla udobni karieri v podjetju in ustanovila lastno podjetje.

Zakonca Twinkle in Milind sta se z veseljem lotila dela, ko sta podpisala prvo pogodbo v enem največjih indijskih mest Bengaluru. Premožni starši so želeli preurediti spalnico svojega 13-letnega sina Arnava.

Ko sta Twinkle in Milind prisluhnila materinim željam glede spalnice, se je zdelo, da si želi več kot le preureditev. Želela je čudež. Arnav je bil hiperaktiven fant in upala je, da ga bo nova spalnica umirila. Poleg tega že šest let ni mogla spati v tem prostoru in si je želela, da bi tam včasih spala s sinom.

"Nemogoče je, da bi tam spala," je rekla. "Ne vem, zakaj."

Twinkle in Milind se ni sanjalo, kaj naj naredita s prostorom. Toda vedela sta, kje začeti. Pokleknila sta in molila.

"Dragi Bog, prosiva, da nama daš zamisli, kakšne barve naj uporabiva in kako naj opremiva prostor tebi v slavo," je molila Twinkle.

Potem sta izpraznila sobo. Umaknila sta dečkovo posteljo in omarico ter odstranila knjižne police. Na policah so bile podobe, ki sta jih prav tako odstranila. Spraševala sta se, kaj naj naredita s podobami. Arnav in mama sta podobe častila, oče pa je bil ateist in ni verjel v nobenega boga. Ko je opazil, da iz sobe odnašata podobe, je rekel: "Kaj, če bi te podobe zavila v star časopisni papir in jih kar zavrgla?" Twinkle in Milind sta se strinjala, da je to odlična zamisel. Zavila sta jih v papir in jih vrgla proč.

Potem sta sobo prepleskala. Na koncu sta na stene in nočno omarico namestila uokvirjene svetopisemske vrstice. Ena se je glasila: "Ustvarjen si na strašen in čudovit način." Ni pa pisalo, da je citat iz Ps 139,14 iz Svetega pisma. Drug citat se je glasil: "Si Božja mojstrovina," kar je povzeto po Ef 2,10. Tretji citat preprosto pravi: "Ljubljen si."

Arnav je bil s staršema navdušen nad svojo novo sobo. Čez čas je mama poslala sporočilo, v katerem je Twinkle izrazila hvaležnost. "V Arnavovem vedenju opažava pozitivne spremembe in končno spet lahko grem v njegovo sobo," je zapisala. "V tej sobi čutim mir." Dodala je še, da je lahko po 6 letih končno spet spala v tem prostoru.

Twinkle in njen mož sta bila navdušena nad novico.

Sveto pismo obljublja: "Moja beseda ... se ne povrne brez uspeha" (Iz 55,11). Twinkle pravi: "Vsak dan, ko Arnav prebere vrstico, to pozitivno vpliva na njegov značaj."

Od takrat sta Twinkle in Milind opremila še veliko prostorov. Preden se lotita novega projekta, vedno molita. V prostoru nikoli ne pustita podob, četudi so del opreme. Namesto tega prostor napolnita s svetopisemskimi vrsticami. Če stranka sprašuje o Bogu, jo povežeta s prijateljem, ki nudi proučevanje Svetega pisma.

Twinkle pravi, da je krasno imeti Boga za sodelavca. "Trenutno je najino delo poslanstvo," pravi. "V dom prideva kot preoblikovalca. Ne preoblikujeva samo prostora, temveč tudi ljudi, ki v njem živijo. Obesiva slike, Bog pa opravi vse drugo."

Del daru trinajste sobote bo pomagal postaviti angleško cerkev v Bengaluru v Indiji, kjer živita tudi Twinkle in Milind. Hvala za vaš radodarni dar!

10. februar

DRAGA SKODELICA ČAJA

Terrance, Indija

Terrance je bil vso noč pokonci, da bi dokončal pomembno nalogo, ki jo je dobil pri študiju zdravstvene nege na adventistični univerzi Lowry v Indiji.

Tisto noč ni bil v študentskem domu, temveč pri prijatelju. Odvisen je bil od čaja. Vso noč je srkal ta vroči napitek, da bi ostal buden.

Ob 4.30 si je šel v kuhinjo pripraviti svežo skodelico čaja. Toda čaja ni bilo več. Spraševal se je, kaj naj naredi. Boril se je s spancem in moral je dokončati nalogo.

Nato se je spomnil, da je prodajalec na stojnici ob cesti prodajal vroč čaj. Do prodajalca bi se lahko odpeljal s prijateljevim motorjem in se nato vrnil, da dokonča nalogo.

Čez nekaj trenutkov je že drvel po glavni ulici 85 km na uro. Vozil je kar dvakrat hitreje od omejitve hitrosti za motorje v Bengaluru. Niti čelade ni nosil.

Nenadoma se je ob njem pojavil avto. Vozil je z enako hitrostjo, v njem pa je bilo veliko mladih, ki so bili vinjeni. Poskušali so se približati Terrancu na motorju. Terrance se je trudil izmakniti. Mladi so se smejali in poskušali zapeljati bližje.

Terranca je skrbelo, zato je potrožil. Mladi so vanj pričeli metati pločevinke piva. Terranca je to ujezilo, zato je zavpil nanje. Mladi so mu zmerljivke vrnili. Terrance je povsem pozabil na cesto. Bil je jezen! Pospešil je na 100 km na uro. Na cesti pred njim je bila hitrostna ovira, ki je ni videl.

Zadel jo je in nato je vse potemnelo. V prejšnjem trenutku se je Terrance še prepiral z mladino v avtu, v naslednjem pa je bilo, kakor bi kdo ugasnil luči. Ko je prišel k sebi, je spoznal, da leži na postelji. Pogledal je na uro. Bilo je 8.45 zjutraj. Zdaj bi moral oditi na fakulteto in oddati nalogo!

Poskusil je vstati, a je bilo njegovo telo neodzivno. Poskusil je priklicati prijatelje, a je spoznal, da ni v študentskem domu. Pogledal je naokoli, da bi dojel, kje je. Kraja ni prepoznal. Zagledal je koledar. Spomnil se je, da je nalogo pisal julija, koledar pa je kazal, da je že avgust. Na steni so bile slike njegovih staršev in brata, vendar je prepoznal samo brata. Bil je doma, pa tega ni vedel.

Nenadoma je v sobo stopila mama. Ko je videla, da je Terrance pri zavesti, je kriknila in ga objela. "Kako sem vesela, da si buden!" je rekla. Terrance je vprašal: "Kdo pa ste?"

Njegove besede so prebodle mamino srce. Minil je še en teden, preden je Terrance prepoznal starša. Kar nekaj ljudi mu je pomagalo sestaviti dogodke. Na noč nesreče so pastorja adventistične univerze Lowry poklicali policisti in mu naročili: "Pridite prevzet truplo."

Pastorjeva številka je bila pod sedežem izposojenega motorja navedena kot številka za klic v sili. Terrance je bil tako zelo poškodovan, da je trajalo nekaj časa, preden so ljudje spoznali, da gre zanj in ne za prijatelja, ki je bil lastnik motorja. Nihče ni vedel, kaj se je zgodilo s pijanimi mladimi v avtu.

Terrance je bil več dni v delirni zavesti in so ga prestavljali iz ene bolnišnice v drugo.

Starša sta bila pretresena, ko sta ga prvič videla. Denarja za bolnišnične račune nista imela. Prijatelji z adventistične univerze Lowry so pomagali z denarjem in molitvami. Pastor ga je pogosto obiskal. Minili so trije meseci, preden se je Terrance lahko vrnil na univerzo.

Danes je medicinski tehnik. Hvaležen je Bogu, svoji družini in številnim prijateljem na univerzi za drugo priložnost v življenju. Prej je odlašal izročiti srce Jezusu, po nesreči pa je spoznal, da ne želi več čakati. "Moral bi se krstiti že dolgo časa nazaj, pa me je bilo strah," pravi. "Mislil sem, da bom moral bolj paziti na svoje vedenje, zato sem dolgo odlašal. Po nesreči sem spoznal, da ne smem več čakati. Nikoli ne veš, kaj se ti bo zgodilo." Krstil se je na univerzi.

Iz nesreče se je naučil še ene lekcije, in sicer, da mora prenehati piti čaj s kofeinom.

"Če bi moral nasloviti svojo zgodbo, bi se naslov glasil *Najdražji čaj v mojem življenju*," dodaja. "Res je bil drag. Stal me je veliko reči. A ko se zdaj ozrem nazaj, mislim, da je bilo vredno. Potreboval sem to lekcijo. Moral sem se vrniti na pravo pot."

Njegov nasvet drugim, še posebej mladim, je preprost: "Bog ima načrt za vsakega človeka na zemlji. S teboj ni zaključil, dokler tega sam ne reče. Četudi se ti zdi, da nimaš prihodnosti, se spomni, kaj pravi v Jeremiju 1,5: 'Preden sem te upodobil v materinem telesu, sem te poznal.' Ko sem okreval, sem si ves čas ponavljal te besede. Bog ti želi izkazati milost in usmiljenje na načine, ki jih ne pričakuješ ali ti sploh ne pridejo na misel."

Del daru trinajste sobote bo namenjen gradnji angleške cerkve na kampusu adventistične univerze Lowry v Bengaluru v Indiji. Univerza v svoji več kot stoletni zgodovini še nikoli ni imela dovolj velikega molitvenega doma za vse študente. Hvala, ker načrtujete priložiti velikodušni dar.

17. februar

SREČNA VDOVA BREZ OTROK

Ratnamaya, Nepal

Ratnamaya se je poročila v Nepal, ko ji je bilo komaj 13 let. Minilo je precej let, a otrok ni imela. Meščani so jo obkladali z neprijetnimi vzdevki. Prijatelji in sorodniki so nanjo gledali kot na prekleto. Tudi mož jo je obkladal z vzdevki in močno popival.

Ratnamaya je bila zelo žalostna. Bolj kot kar koli drugega na svetu si je želela otroka. Poskusila je vse, da bi zanosila. Nič ni pomagalo. Ko se je zdelo, da življenje ne more biti hujše, ji je nenadoma umrl mož.

Ratnamayina žalost se je podvojila. Zdaj je morala živeti z dvojno bolečino: bila je vdova in brez otrok. Počutila se je osamljeno. Videla je druge, ki so srečno živeli z otroki in vnuki. Potem je udarila pandemija Covida-19 in več mesecev je bila zaprta v hiši. Počasi je izgubljala voljo do življenja. Tedaj se je pri njej ustavil nečak. Omejitve so bile blažje in povabil jo je, naj z njim obiše cerkev.

"Pridi v mojo cerkev," jo je vabil. "Slišala boš veliko novega, pa še darilo lahko dobiš!"

Cerkev je med pandemijo razdeljevala riž in odeje ljudem v potrebi. Ratnamaya se je odločila sprejeti vabilo.

Sobotno bogoslužje jo je presenetilo. Odraščala je v nekrščanskem domu in tokrat je prvič spremljala krščanski program. Posebej so jo pritegnile hvalnice in v svojem srcu je čutila mir, ko je slišala ljudi peti o Jezusu.

Verniki so pozdravljali Ratnamayo in se z njo pogovarjali. Bila je osupla, da ji nihče ni rekel česa grdega ali nanjo gledal zviška. Nihče ji ni rekel, da je sama kriva, da je vdova brez otrok. Vsi so bili prijazni in ljubeči. Po soboti je nekaj žensk pričelo obiskovati Ratnamayo na njenem domu. Poučevale so jo o Svetem pismu in z njo molile. Ratnamaya je začela vsako soboto hoditi v cerkev. Bilo ji je prijetno, ker se je lahko pogovarjala z ljudmi. Še posebej jo je veselilo spoznanje, da jo Jezus zelo ljubi.

Nič več se ni čutila osamljeno in žalostno. V Jezusu je našla radost, ki jo je vse življenje pogrešala. Bila je najsrečnejša oseba na svetu!

"Gospod je v moje srce prinesel mir," pravi. "Vedno mu bom hvaležna za njegovo ljubezen in vse, kar je naredil v mojem življenju."

Danes je stara 65 let in še vedno raste v krščanski veri. Nikoli ni hodila v šolo, zato ne zna brati ali pisati. Sveto pismo proučuje z ženskami iz cerkve in posluša podkaste na radiu.

"Še bolj si želim zrasti v Gospodu, zato vas vse prosim, da molite zame," dodaja.

Ena njenih najljubših svetopisemskih vrstic je Flp 4,4, kjer apostol Pavel pravi: "Veselite se v Gospodu zmeraj; ponavljam vam, veselite se."

"Nimam ne otrok in ne moža, toda nikoli nisem sama, saj se lahko veselim v mojem Gospodu in Zveličarju," pravi. "Moj Gospod je vedno z menoj in me ljubi bolj kot kar koli drugega."

Del daru trinajste sobote bo pomagal postaviti osnovno šolo v Nepal, kjer se bodo otroci učili brati in pisati. Hvala, ker trinajsto soboto načrtujete velikodušen dar.

24. februar

JEZUSOV DOTIK

Rupamaya, Nepal

Rupamaya ni imela lepega življenja. Ko je bila prepričana, da slabše ne more biti, se je še poslabšalo. Rodila se je v družini nizke kaste nedotakljivih v Nepal. To je pomenilo, da bo vse življenje veljala za nečisto in kot taka tudi umrla. Vsi otroci, ki bi jih rodila, bi bili prav tako nečisti. Nič ne bo moglo odstraniti stigme nedotakljivosti, ki se je držala, in vedno bo vredna manj kot človek.

Kot takšna Rupamaya ni mogla v šolo, zato se nikoli ni naučila brati ali pisati. Poročila se je, ko je imela 14 let. V Nepal so poroke otrok še vedno nekaj običajnega.

Življenje se s poroko ni izboljšalo. Njen mož ni bil lastnik zemljišča in oba sta delala na poljih drugih ljudi, da sta lahko preživela. Rupamaya je rodila sedem otrok. Zanje ni mogla skrbeti, zato je vsakega, ko je nekoliko zrasel, poslala delat in živeti v domove sorodnikov in drugih ljudi.

Dveletni sin je umrl zaradi vročice. Potem sta dva sinova izginila, ko ju je poslala k starejši sestri v mesto. Sestra je delala v hotelu. Poslala je pismo s sporočilom, da je prihranila nekaj denarja za družino. Rupamaya je fanta, ki sta imela 11 in 13 let, prosila, naj gresta po denar. Brata sta se sestala s sestro in ji pomahala z avtobusa, s katerim sta se napotila domov. Toda nikoli nista prispela domov. Nekdo je rekel, da je imel avtobus prometno nesrečo. Rupamaya je iskala sinova, a ju ni mogla najti.

Potem je tragedija znova udarila. Mož se ni počutil dobro, a denarja za zdravnika ni bilo. In je umrl. Biti nedotakljiv je težko. Biti nedotakljiva vdova pa je še slabše. Celotni drugi nedotakljivi so zviška gledali nanjo.

Z leti je Rupamaya postala zelo žalostna. Prenehala je delati. Ker ni delala, ni imela hrane. Pa saj ni več hotela jesti! Legla je na posteljo in mislila na svoje tri izgubljene otroke in moža. Obžalovala je svoje življenje. Razmišljala je o samomoru.

"Le čemu me je mama rodila?" se je spraševala. "Zakaj se mi to dogaja?"

Tedaj se je pred njenimi vrati pojavila tujka. Tirtha je bila prostovoljka adventistične cerkve in je od sosedov slišala za Rupamayo. Prinesla ji je hrano in zdravila. Molila je zanjo.

"Ali bi šla z mano v mojo cerkev?" je vprašala. "Molili bomo zate."

Tirtha je pričela redno obiskovati Rupamayo. Rupamaya se je veselila njenih obiskov. Všeč ji je bila hrana, zdravila in molitve. V njenem srcu je prvič po mnogih letih vzniknilo upanje. Pričela je obiskovati adventistično cerkev.

Čez osem let je Rupamaya postala adventistka. Zdaj je stara 65 let in živi z enim od sinov in njegovo soprogo. Zaradi njenega vpliva se je sinova žena pred kratkim pridružila adventistični cerkvi.

Rupamaya pravi, da je izgubila vse, vendar je srečna, ker ima Jezusa. Lahko da se je nekateri izogibajo, ker je nedotakljiva, a je kljub temu radostna, ker se je Jezus dotaknil njenega srca.

"Mož je umrl, sin je umrl, dva sinova sta izginila in 30 let kasneje še vedno ne vem, kaj se jima je zgodilo. Izgubila sem vse, toda imam Jezusa. Imam veliko upanje, da bom nekega dne, ko se Jezus vrne, lahko videla ljubljene, ki sem jih izgubila."

Del daru trinajste sobote bo pomagal postaviti šolo v Nepal, kjer se bodo otroci učili brati in pisati. Hvala, ker načrtujete radodarni dar!

2. marec

ČAKAJOČ NA TISTI DAN

Sukamaya, Nepal

Sukamayin sin je bil radost njenega življenja. Deček Shyam se je rodil kmalu zatem, ko se je Sukamaya pri 16 letih poročila.

Ko je dopolnil 8 mesecev, je dobil hudo drisko. Sukamaya je prosila moža, naj pokliče na pomoč šamana. V njihovem oddaljenem gorskem mestu namreč ni bilo zdravnikov ali bolnišnic. Kadar koli je kdo zbolel, so poklicali šamana.

"To bo zaradi hudobnega duha," je rekel šaman. "Jezen je na vašo družino. Žrtvovati boste morali prašiča, da ga razveselite."

A nihče ni imel časa žrtvovati prašiča. Ko sta Sukamaya in njen soprog govorila s šamanom, je deček v njenem naročju umrl. Šok je bil gromozanski. Sukamaya je omedlela in bila tri dni nezavestna. Ko se je prebudila, ni hotela ne jesti ne piti. Ni več hotela živeti.

Mož in sosedje so jo poskusili opogumiti. "Morda boš dobila še enega sina," so govorili. Leto dni pozneje je Sukamaya rodila hčer. Poimenovala jo je Shyam, enako kakor sina. Bila je srečna. Zdaj je spet imela razlog za življenje. Morala je živeti za svojo hčerko.

Sukamayin mož je po sinovi smrti pričel popivati. Postopoma je družina zaradi njegovega popivanja zašla v finančne težave.

Sukamaya pa je z vso ljubeznijo opazovala Shyam odraščati in se poročiti, ko je dopolnila 20 let. Shyam se je poročil z oddaljenim sorodnikom, ki je živel v istem mestu.

Tragedija je znova udarila, ko je bila Shyam prvič noseča. Nekega večera je prišlo do zapletov. Potrebovala je nujno zdravniško pomoč. V mestu še vedno ni bilo zdravnika ali bolnišnice, zato so meščani Shyam položili na nosila in jo odnesli v sosednje mesto. Cest ni bilo, nosili so jo 4 ure. V naslednjem mestu, ki je imelo cesto, so jo naložili v reševalno vozilo in z njo pohiteli v najbližje mesto, kjer je bila bolnišnica. Na poti tja je umrla.

Smrt je bila grozen udarec za Sukamayo. Nekaj dni je z možem hudo popivala. Zdelo se je, da ju obdajata smrt in tema. Na Shyaminem pogrebu sta nenadzorovano jokala. Med tolažniki je bil na pogrebu tudi pastor adventistične cerkve. Slišal je za smrt otrok tega para in jima ponudil upanje. Odprl je svoje Sveto pismo in bral Jezusove besede: "Bog je namreč svet tako vzljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina, da bi se nihče, kdor vanj veruje, ne pogubil, ampak bi imel večno življenje" (Jn 3,16).

Svetopisemska vrstica je Sukamayo pustila zbegano. Ni je razumela. Spraševala se je: "Kako lahko zaradi vere v Jezusa nikoli ne umreš?"

Ko je pastor videl njeno zbeganost, je odprl Sveto pismo v Lk 8,52 in ji prebral Jezusove besede: "Ne jokajte, saj ni umrla, ampak spi."

Sukamaya je bila potolažena. Ali je možno, da njena hči Shyam samo spi? Hotela je vedeti več. Nekaj dni po pogrebu je prosila pastora za razlago vrstic. Z njo je pričel proučevati. Med enim takšnih proučevanj je pastor vprašal: "Ali bi rada videla svojega otroka, ko pride Jezus?"

Sukamayine oči so se zasvetile: "Seveda!" je vzkliknila. Svoje srce je izročila Jezusu. Danes je zvesta adventistka. O svojem upanju je poskušala govoriti z možem, a je ni hotel poslušati. Zaradi popivanja je prezgodaj umrl.

Sukamaya živi sama, a se zaveda, da v resnici ni sama. Pravi, da živi z Jezusom. Srečna je, ker veruje, da bo Jezus nekega dne kmalu prišel in obudil njenega sina in hčer.

"Objela ju bom, saj sta moja otroka, moje srce," pravi. "Eden od razlogov, da sem postala kristjanka, je upanje, da ju bom znova videla. Čakam na tisti dan."

Del daru trinajste sobote bo pomagal postaviti šolo, kjer bodo otroci lahko izvedeli o Sukamayinem upanju v Nepal. Hvala, da načrtujete velikodušen dar!

9. marec

NENAVADEN GLAS

Rex, Indija

V zgodnjih osemdesetih letih 20. stoletja je očeta v Indiji iz popoldanskega spanca prebudil glas.

"Kaj bi naredil, če bi danes umrl?" ga je vprašal.

Oče se je prestrašil. Ni vedel, da je poleg njega še kdo v hiši. Pregledal je vse prostore in poskusil najti osebo, ki je govorila z njim. Toda v hiši ni bilo nikogar. Postal je zaskrbljen. "Kdo govori z mano?" je zavpil. Nihče ni odgovoril. Njegova zaskrbljenost je naraščala. Molil je: "Bog, rad bi vedel, kdo je govoril z mano."

Hiša se je zavila v molk. Oče je razmišljal, kaj naj naredi. Minila je ura in pol. Zaslišal je trkanje na vrata. Pred vrati je stal adventistični literarni evangelist.

Oče je bil presenečen. Isti moški je potrkal na vrata pred nekaj urami, malo pred tem ko je zadremal. Nekaj minut ga je poslušal, ko je moški govoril o Svetem pismu, potem pa je odločno zaprl vrata. Menil je namreč, da je sam kar dober kristjan, četudi še nikoli ni bral Svetega pisma, niti ga ni imel. Evangelistove besede ga niso zanimale.

Ko pa je zdaj slišal glas, je bil srečen, da vidi literarnega evangelista. Hotel je vedeti več o Svetem pismu. Bil je pripravljen prisluhniti. Literarni evangelist je spregovoril o rečeh, ki so bile očetu nove. Ko je odšel, se je oče odločil poiskati resnico še sam. Hotel je imeti Sveto pismo. Odšel je do svojega duhovnika in kupil Sveto pismo. Ni bilo poceni. Očeta je stalo celo premoženje.

Pričel je marljivo brati Sveto pismo. Med branjem so se mu utrnili tri vprašanja, zato se je odpravil k duhovniku.

"Zakaj se klanjamo podobam?" ga je vprašal. "In čemu posvečujemo nedeljo?"

Duhovnik ni bil zadovoljen. "Zato ljudem ne dajemo Svetih pisem," je odvrnil.

Oče je bil razočaran. Duhovnikov odgovor ga ni zadovoljil, zato je prenehal hoditi v tisto cerkev. Namesto tega je svojo ženo in dva sinova, stara 10 in 16 let, odpeljal v drugo cerkev, prav tako ob nedeljah.

Malo zatem so adventisti v mestu organizirali evangeljska srečanja in oče je šel z družino tja, da bi prisluhnil. Svoja tri vprašanja je zastavil pastorju in ga spraševal o čaščenju podob in posvečevanju nedelje. Pastor je podal odgovore iz Svetega pisma. Oče, mama in 16-letni sin so se pridružili adventistični cerkvi.

Sorodniki in sosedje niso bili zadovoljni. Oče je imel pet bratov in dve sestri, ki niso več hoteli govoriti z družino. Vsi sosedje so pripadali očetovi prejšnji cerkvi in tudi oni niso hoteli govoriti z družino. Oče je bil prisiljen pustiti službo, ker mu niso hoteli dati proste sobote.

Družina je več let prestajala izzive. V tem času sta se oče in mama odločila, da svojega najmlajšega sina Rexa izpišeta iz javne šole in ga pošljeta v adventistični internat.

Rex je pričel obiskovati srednjo šolo E. D. Thomas Memorial, ko je bil star 12 let. Tam se je šolal šest let in svoje srce izročil Jezusu. Ko je opravil maturo, se je vpisal na Spicer Memorial kolidž, ki se zdaj imenuje Adventistična univerza Spicer, ter postal pastor. Danes je vodja adventistične cerkve v Indiji in služi kot vodja sobotne šole v jugovzhodni indijski uniji.

Njegov oče, ki je medtem že umrl, je živel za Jezusa. Odprl je prvo adventistično cerkev v svojem domačem mestu in kasneje deloval kot svetopisemski delavec. Osnoval je več cerkvenih mladik in ljudi vodil h Kristusu. Rex je hvaležen, da je očeta pred več kot 40 leti zmotil neki glas. Vesel je, da sta ga starša poslala v adventistični internat. Verjame, da sta ti izkušnji spremenili njegovo življenje za večnost.

"Ponosen sem, ker sem diplomiral," pravi. "V tej šoli sem spoznal resnico in danes sem Božji služabnik."

Del daru trinajste sobote bo pomagal obnoviti propadajoče dekliške sobe na Rexovi srednji šoli E. D. Thomas Memorial v Thanjavurju v Indiji. Zahvaljujemo se vam, ker trinajsto soboto načrtujete priložiti velikodušen dar!

16. marec

BOG, KI MANJKA

Jharendra, Indija

V mestecu blizu meje s Kitajsko v severovzhodni Indiji, kjer je odraščal Jharendra, so se vsi poznali med seboj. Vsi so častili skupne bogove. Meščani so častili bogove iz kamna in lesa. Častili so Jezusa. Častili so sonce in mesec. Kadar koli je bil v kateri veri praznik, so vsi skupaj praznovali v templju ali v cerkvi ali pa kar na ulici.

Nekega dne je dvanajstletni Jharendra brskal po eni izmed trgovin. Njegovo pozornost je pritegnil čudovit plakat, ki je prikazoval Jezusa na križu. Kakovost slike je bila izredna. Jharendra je lahko videl vsako podrobnost. Zaželel si je, da bi sliko lahko odnesel domov.

Jharendra ni vedel veliko o Jezusu. Vedel je, da je Jezus oblika višje moči, Bog med mnogimi bogovi, ki so jih častili v mestu. Kupil je plakat in se spraševal, kam naj ga obesi. Spomnil se je, da imajo doma posebno sobo za čaščenje. V njej visijo uokvirjene slike številnih bogov. Mama je vsak dan šla v to sobo ter se v njej klanjala bogovom in jih častila. Tudi drugi družinski člani so častili te bogove.

Toda v tej sobi ni bilo Jezusove slike. Jharendra se je odločil, da bo to popravil. Ko se je vrnil domov, je vzel očetovo kladivo in žebelj. Sliko je ravno pribijal na steno, ko je vstopila mama. Zakadila se je v Jharendra. Ne da bi kaj rekla, mu je prisolila zaušnico. Jharendra je začutil ostro bolečino.

"Čemu pa to?" je vprašal. Hotel je vedeti, za kaj je kaznovan.

"Seveda je to Bog, a ni naš," je rekla mama in kazala na Jezusa. "Snemi sliko."

Jharendra je izpulil žebelj in snel sliko, mama pa ga je nadzorovala. Potem je odšla iz sobe. Jharendra ni razumel, zakaj mama noče imeti Jezusove slike, toda bil je prepričan, da ne bo zavrnil slike ali je popravil v predal. Slutil je, da je Jezus nekdo, ki je vreden čaščenja. Vzel je sliko, odprl vrata sobe in stopil ven. Ko je opazoval vrata, se je odločil, da so krasen prostor, kamor lahko obesi čudovito Jezusovo sliko. Vzel je žebelj in ga zabil na vrh slike. Stopil je korak nazaj in občudoval svoje delo. Morda mu mama ni dovolila uvrstiti Jezusa med druge bogove v sobi za čaščenje, a zdaj bo videl Jezusa vsakič, ko bo šel v to sobo. Vsak, ki bo šel v sobo, bo najprej videl Jezusa.

Četudi so tako Jharendra kot drugi družinski člani odslej vsak dan videli Jezusa, Jharendra ni veliko razmišljal o njem – dokler ni odrasel. Po svoji nesreči je pričel brati Sveto pismo in obiskovati različne cerkve.

Nekdanji adventist, ki je bil njegov prijatelj, je opazil, da se Jharendra zanima za krščanstvo. Rekel mu je: "Če bi se rad pridružil cerkvi, je adventistična cerkev ta, ki ima resnico."

Jharendra se je odpravil v adventistično cerkev. Pridiga se ga je dotaknila in nemudoma je prosil pastorja za krst. Bil je prepričan, da je v pravi cerkvi. Pastor pa mu je rekel: "Krstiš se lahko šele po proučevanju Svetega pisma. Ne krstimo kar tako brez svetopisemskega proučevanja."

Po krstu se mu je družina odrekla, vendar je prepričan, da se je pravilno odločil. "V naši družini sem prvi kristjan," pravi. Čez mnogo let se mu je pridružil še mlajši brat. Pravi, da so ga do Jezusa pripeljala dejstva in ne občutki.

"Če se odločiš za krščanstvo ali za Jezusa na podlagi čustev, se lahko tvoje potovanje konča, ko so prizadeta tvoja čustva," pravi. "Če pa se odločiš za Jezusa po logiki in načelih, bo tvoje potovanje trajalo."

Del daru trinajste sobote bo podprl šest šol in dve cerkvi v Indiji. Hvala, ker 30. marca načrtujete priložiti velikodušni dar.

23. marec

VESELJE NAD ŽIVLJENJEM Shiva, Indija

Shiva je molil samo tradicionalne indijske bogove in boginje. Zanj ni bilo drugega življenja. Bil je presenečen, ko se je njegova odrasla hči Arati odločila verovati v drugega Boga po imenu Jezus. Shiva je bil sumničav glede tega novega Boga.

Skrbeti ga je prenehalo, ko je videl pozitivne spremembe, ki so se dogajale v Aratinem življenju, ko je molila k Jezusu. On pa je še vedno molil svoje bogove in boginje. Bil je starec in ni videl potrebe po novem Bogu.

Potem pa je Shiva doma grdo padel. Hči ga je hitro odpeljala v bolnišnico in ga po nekaj dneh pripeljala domov, kjer je skrbela zanj. Ko se je pogovarjala s prijateljicami po telefonu, je Shiva slišal, da je molila za njegovo zdravje. Po treh mesecih si je povsem opomogel. Še vedno pa je molil k svojim bogovom in boginjam.

Potem je znova grdo padel. V bolnišnici je moral ostati 15 dni. Nalomil si je rebro in zdravnik je priporočal samo ležanje. Ob vrnitvi domov se mu je stanje pričelo slabšati. Arati je skrbelo in odpeljala ga je v adventistični center zdravega življenjskega sloga.

V oskrbi adventističnega zdravnika je Shiva počasi okreval. Zanj je skrbel mladenič po imenu Mark, za katerega je Shiva še posebej hvaležen. Bil je zelo prijazen in skrben. Po njem je Shiva prvič začutil Jezusovo ljubezen. V Markovi prijaznosti je zaznal Jezusovo ljubezen.

V štirih mesecih, ki jih je preživel v tem centru, je vsako soboto obiskal bogoslužje. Veliko se je naučil o Jezusu, soboti in pomenu zdrave prehrane. Nekega dne je gostujoči pastor spregovoril o nečem, kar se je dotaknilo Shivovega srca. Začutil je močno željo po tem, da bi se izročil Jezusu.

Tedaj pa so njegovo pozornost z duhovnih reči preusmerile družinske zadeve. Pozabil je na svojo željo, da bi živel za Jezusa. Njegovo zdravje je spet pričelo pešati. S pomočjo adventističnega zdravnika in Marka je Shiva spet prišel k sebi.

Tedaj je opazil vzorec. Vsakič, ko se je oddaljil od Jezusa, se mu je zdravje poslabšalo. Vsakič, ko se je odpravil po lastni poti, je padel ali se spopadel z drugimi izzivi. Začutil je, da Jezus ne želi, da hodi po svojih poteh. Zdelo se je, da ga vabi, naj ostane ob njem.

Tedaj se je odločil, da izroči srce Jezusu. Poklical je hčerko. "Preden umrem, bi rad sprejel Jezusa za osebnega Zveličarja," je rekel.

Natanko 10 mesece po Shivovem grdem padcu je izročil srce Jezusu. Njegovo staro življenje je potonilo v vodi spokorjenja. 78-letnik je vstal iz vode indijske reke kot nov Kristusov otrok.

Danes Shiva ne moli več bogov in boginj. Moli samo Boga nebes. "Jezus mi je pomagal, da sem prenehal kaditi in piti črni čaj," pravi. "Zdaj mi je boljše in sem zdrav. Molim trikrat dnevno."

Zahvaljuje se Jezusu, da ga je ohranil živega vse do danes. "Hvala Jezusu, da me je hči odpeljala v center zdravega življenjskega sloga," pove. "Drugače ne bi spoznal Jezusa in ne bi imel priložnosti, da ga sprejmem za osebnega Zveličarja."

Hvala za vaš sobotnošolski dar, ki pomaga oznanjevati Jezusovo ljubezen ljudem v Indiji in po svetu. Hvala za vaš dar trinajste, ki bo namenjen projektom v Indiji in Nepal.

30. marec

NAJSTNIK S POSLANSTVOM

Nathan, Indija

Nathan je bil star 6 let, ko se je njegova družina vrnila v Indijo, potem ko so kot misijonarji služili v Libanonu. Kot otroka ga misijonarji ali misijonarsko delo niso zanimali.

Stvari so se spremenile, ko je dopolnil 12 let. Navdušile so ga otroške misijonske zgodbe, ki jih je vsako soboto slišal v cerkvi. Kmalu je pričel brati stare izvode misijonskih zgodb in včasih tudi misijonske zgodbe za odrasle. Med branjem je hrepenel po tem, da bi naredil kaj za Boga.

Razmišljal je: "Če lahko Bog uporabi otroke, ki so stari toliko kot jaz ali še manj, zakaj ne bi tudi mene uporabil za poslanstvo?"

Minila so tri leta. Nathan je dopolnil 15 let. Še vedno se mu je zdelo, da ni naredil ničesar za Božje poslanstvo. Potem se je Indija zaradi pandemije covida-19 za nekaj mesecev zaprla. Nathanov oče je bil pastor in je na željo staršev organiziral spletno proučevanje Svetega pisma za najstnike, ki so med zaprtjem obtičali doma. Spletna skupina je hitro narasla na 15 najstnikov, pridružili pa so se ji tudi otroci, mlajši od 10 let.

Nathan je slišal, kako je oče rekel mami: "Mlajšim otrokom ni najprijetneje v tej skupini. Skupini imata različne sloge učenja." Ko je Nathan tisto noč ležal v postelji, je začutil spodbudo, da bi pričel svetopisemsko skupino za mlajše otroke.

Ob zajtrku je podelil svoje misli s staršema. Zamisel sta veselo pozdravila in ga spodbudila, naj prične takoj. Nathan je navdušen preiskal domačo knjižnico, da bi poiskal material. Odločil se je, da bo na vsakem srečanju prebral svetopisemsko zgodbo iz knjige *Svetopisemska zgodba* pisca Arthurja Maxwella in vodil kratko proučevanje na podlagi knjige *Bog me ljubi na 28 načinov* avtorice Linde Koh.

Bog je blagoslovil njegov trud. Kmalu so se svetopisemski skupini pridružili otroci iz vse soseske in celo drugih delov Indije. Vsak teden je bilo navzočih do 12 otrok. Nathan je užival v vodenju svetopisemske skupine. Imel je občutek, da ga Bog končno uporablja za širjenje evangelija. Toda želel je narediti še več.

Ko je bilo čez približno eno leto konec omejitev zaradi covida, je slišal pridigo o smrtno bolni deklici, ki je molila za prijatelje, sosede in celo misijonarje v oddaljenih deželah. Pastor je rekel, da je deklica molila komaj tri mesece, potem pa je umrla, toda njene molitve so prinesle velike spremembe številnim ljudem.

Nathan je razmišljal: "Tudi jaz bi moral moliti. Lahko molim za sošolce, prijatelje in najstnike v svoji soseski." Nathan je hodil v adventistično šolo in veliko njegovih sošolcev je bilo nekristjanov. Spraševal se je, za koga naj moli. Odločil se je, da bo molil za te, ki se zdijo najbolj odprti za krščanstvo. Videti so bili bolj rodovitna prst. Opazil je, da deček Arun zelo rad poje ob jutranjih bogoslužjih in je tudi pozorno poslušal besede pri bogoslužju. Pričel je moliti zanj.

Nekega dne mu je rekel: "Vesel sem, da te zanimajo krščanske teme." Arun se mu je veselo nasmehnil. "Rad pojem te pesmi. Že dolgo nazaj sem sprejel Jezusa za enega od svojih bogov." Nathan je želel izvedeti več. "Zakaj so starši zate izbrali krščansko šolo?" je vprašal. "Živimo na kmetiji na podeželju," je začel. "Edini avtobus, ki pripelje blizu naše hiše, je adventistični šolski avtobus."

S tem pogovorom se je začelo posebno prijateljstvo med Nathanom in Arunom. Kadar je možno, mu je Nathan pripoveduje o svoji ljubezni do Jezusa. Moli, da bi semena obrodila sad.

Ko je Nathan nekoč govoril z Arunom o Jezusu, je neki drugi deček po imenu Jai sošolcem navdušeno pripovedoval o moči in dobroti bogov, ki jih moli. Jai je bil zelo vnet za

družinsko vero in je na čelu nosil obredna znamenja. Jai je o svojih bogovih govoril tudi z Nathanom. Nathan se je odločil, da bo molil zanj.

Nekega dne je Nathan pri bogoslužju igral na klaviaturo. Jai je bil navdušen nad njegovim igranjem. Pohvalil ga je in vprašal, ali bi lahko zaigral neko pesem njegove vere.

Nathan je vljudno odgovoril: "Oprosti, toda igram samo krščansko glasbo." Jai ni Nathanu kar nekaj mesecev rekel ničesar več. Nathan pa je še naprej molil za druge sošolce in se veselil, ko je videl, da se Bog dotika njihovega srca.

Potem je nekega dne Jai pristopil k Nathanu in zadirčno rekel: "Nauči me Gospodovo molitev!"

Nathan ni mogel verjeti svojim ušesom. Jai ni bil videti kot rodovitna prst, za katero bi bilo vredno moliti. Toda prosil ga je, naj ga nauči Gospodovo molitev! Jaiju je začel pripovedovati o svoji ljubezni do Jezusa. Sčasoma je opazil, da je Jai prenehal govoriti o svojih bogovih. Včasih je celo prišel v šolo brez znamenj na čelu.

"Naš Gospod je Jaija spremenil iz nasprotnika resnice v iskalca resnice," pravi Nathan. "Verjamem, da ne bo dolgo, ko bo Jai odkril resnico in ta ga bo gotovo osvobodila." Nathan trdno verjame, da ga Bog uporablja za širjenje evangelija, in moli, da bi lahko naredil še več.

Hvala za vaš sobotnošolski dar, ki bo pomagal širiti evangelij v Indiji in Nepal. Kar sedem od desetih sobotnošolskih projektov vključuje adventistične šole, kakršna je ta, ki jo obiskuje Nathan. Hvala za vaš velikodušni dar!